

MAGYAROK A NAGYVILÁGBAN

Haddad Anne-Marie Gyömrőn született, anyai ágon marosvásárhelyi református gyökerekből táplálkozott. A kommunizmus éppen eltüntetni igyekezett a templomtól, amikor ő édesanyjával gyermekként tovább látogatta az Isten házát.

Budapestre vezetett a sorsa, ahol egy algériai fiatalemberrel kötött házasságot. Farkas József lekipásztor áldotta meg a házasságukat, ő keresztelte súlyos szívrendellenességgel született leánykájukat.

– Már eddig is a gyökerektől való elszakadás látható életemben. De Párizsig még hosszú az út...

– 1969-ben hű hazafi férjemmel Algériába költöztünk. Tizenhárom évig építettük itt a hazát. Algírban egy nagy, többnyire a diplomata világ családtagjaiból álló nemzetközi protestáns gyülekezetbe tartoztunk. Itt született Dávid fiúnk, akit reformátusnak kereszteltünk.

Tizenhárom év után Párizsba költöztünk, ahol hamarosan megtaláltam a magyar gyülekezetet. Még ismertem a legendás Kulifay Gyula tiszteletest, aki 1927-től példásan pásztorolta a párizsi gyülekezetet és a környékbeli magyarokat, annak ellenére, hogy taxi-sofőrködéssel pótolta fizetését.

– *Jelenleg milyen körülmények között él a párizsi magyar gyülekezet?*

– Kulifay tiszteletes 1986-ban meghalt. Utóda, Drótos Árpád lekipásztor tíz évig szolgált közöttünk. Tulajdonképpen csak tengődött, nem tudtunk megfelelő fizetést adni neki. Tíz évvel ezelőtt meghívták Amerikába, azóta mi állandó lelkész nélkül élünk. Egy ideig még támogatásokat is kapott a gyülekezetünk, de mostanában már teljesen önerőből igyekszünk megmaradni.

– *Kitől váránának segítséget a lelkészkérdés megoldására?*

– Mondjam azt, némi naivitással, hogy anyaországi egyházfőktől várunk támogatást; ígéretek szintjén meg is kaptuk, de tíz éve már, hogy nincs állandó lelkészünk. Így aztán minden istentiszteletre külön gondoskodni

kell az igehirdetőről. Genfből, Münchenből, Hollandiából... Nagy kár, mert bár nagyon tiszteletre méltó presbitériumunk van, az állandó lelkészt nem pótolhatjuk. A lelkigondozás, a gyermek- és ifjúsági vallásos foglalkozás szenved meg leginkább a lelkészhiányt. Értelmiségiek, egyetemi tanárok, egyetemisták, diplomata-családok járnak hozzánk. Fiatalok itt ismerkednek meg Párizsban, bejelentik a házasságkötést, keresztelezés, konfirmálás esetén azonnal lelkészt kell keresni a rendkívüli szolgálatra. Azt szoktam mondani, hogy ha Isten azt akarta volna, hogy ne legyen magyar gyülekezetünk, már rég bezárhattuk volna a kaput, de Isten ezt biztosan nem akarta.

– *Bevallom utólag, valamiért egy arisztokrata hölgynek képzeltelek ismeretlenül, de egy ritka szerény, barátságos asszonnyal találkoztam, akinek minden gondja a párizsi gyülekezet. Hogy bírod ezt csinálni?*

– Drótos Árpád távozásával szinte nyakunkba szakadt a gyülekezet rengeteg gondja. Isten a világ bolondjait választja ki magának. Vállaltam én is a rám eső részt. Néha rám is kell szólni, hogy nyugi-nyugi Annamária. A sok családi gondom mellett mindig kaptam időt és erőt Istentől a közösség szolgálatára. Hálás vagyok Istennek azért, hogy a szervezés ajándékát kaptam, amolyan családi betegség is ez nálunk. Ameddig a presbitérium megbíz és erőm van, én szívesen csinálom. Nagy segítség, hogy nem vagyok egyedül. Presbitériumunk dicséretesen aktív, az ósgyülekezet olyan, mint egy nagy család.

– *Hallottam a beszámolódból, hogy két magyar iskola megnyitását is tervezik Párizsban?!*

– Pontosabban Párizs környékén. Két magyar szervezet is fáradozik ezen. St-Germaen-ben van egy nemzetközi iskolaközpont, itt tervezik magyar iskola megnyitását. Azt szeretnék, hogy a vegyes házasságban született gyermekek ne felejtsek el az anyanyelvet. Sok magyar család él francia földön, és egyelőre nem apad a számuk.

– *2007 novemberében 80. születésnapját ünnepli a párizsi magyar gyülekezet. Gondolom jeles nap ez a gyülekezet életében?*

– A hetvenötödik évfordulón nagy seregszemlét tartottunk, sok meghívottal. Idén is ünnepi keretek között adunk számot nyolc évtizedes múltunkról, de jóval szerényebb körülmények között. Picit úgy érezzük, öt év alatt nem oldódott meg a lelkészkérdés, nincs okunk nagy felhajtásra.

– *Gondnokasszonytól értesültünk arról is, hogy jövőre Svájcban Kálvin János reformátorunk születésének 500. évfordulóját készülnek megünnepelni.*

– Sajnos, erről is majdnem véletlenül értesültünk. 1996-ban a Magyar Reformátusok Világtalálkozója is elfelejtettek meghívni. A Kálvin-ünnepségeken szeretnénk részt venni, úgy gondoljuk, ötszáz év után új erőt meríthetünk a kálvinizmusból, és ez nagyon fontosnak látszik a magyarság számára is.

Keresztelezésnek örülnek a párizsi magyar gyülekezetben

– *Ugy tűnik nekem, hogy igen bensőséges, meleg lelkületű gyülekezet a párizsi. A lelkészhiány ellenére is családias, dinamikus életről hallok.*

– A szervezésen nagyon sok múlik. Istentiszteleteink után mindig elbeszélgetünk egy kávé, sütemény mellett. Különös része a mi istentiszteleteinknek az, hogy délután külön foglalkozunk a fogyatékosokkal. Foglalkozásokat rendezünk számukra. Megünnepeljük a születésnapokat. Megterítjük számukra az imaasztalt. Közöttük tanultam meg magam is hangosan imádkozni. Nagy lelkesedéssel játszanak el vallásos történeteket. Éppen a megbocsátásról beszélgettünk, s mindenki egy piros papírszívet is kapott, melyre ráírták kinek bocsátanak meg. Könnyet csalt a szemünkbe, amint a saját lányom felkiáltott: én annak a hülye testvéremnek megbocsátok. Csak mi érthettük ott az ő nagyon komolyan gondolt bocsánatát. Egy másik alkalommal mindenki imádkozott valakiért, leányom pedig arra kérte a társaságot, hogy imádkozzunk a távoli nagymamáért és nagypapáért.

– *Kedves gondnokasszony, kipróbált hited, magyar gyökereid tudatában arra kérlek, üzenj a Kalendárium olvasóinak.*

– Tudom, a mai magyar közgondolkodásban a határon túliakat szokás kitarásra, megmaradásra buzdítani. Ezen túl azonban láthatjátok, nem irigylésre méltó a mi helyzetünk sem. Az erdélyi magyarok mindig is a szívemben voltak, istentiszteleteinken, rendezvényeinken mindig találni szép számmal erdélyieket. Édesanyám bibliás öröksége egyben erdélyi örökség is. Drága ajándéka Istennek a ti erdélyi hitetek. Én az imádságot nagyon fontosnak tartom, arra kérem a magyar földön élő feleinket, imádkozzanak értünk.

BERECZKI ANDRÁS
lelkipásztor